

Kum i kuma

Humoreska

sł.: Jan Czczot

muz.: Stanisław Moniuszko
oprac.: Leonard Jurewicz

Umiarkowanie. Żartobliwie

p

1. Ku - ma

1. Ku - ma

mf

3 *>*

so - bie sie - dzia - ła, mo - tek ni - ci zwi - ja - ła, kum dzi -

so - bie sie - dzia - ła, mo - tek ni - ci zwi - ja - ła, kum dzi -

3 *>*

5 *f* e ritardando

wo - wał się ku - mie, kum dzi - wo - wał się ku - mie, kum dzi -

wo - wał się ku - mie, kum dzi - wo - wał się ku - mie, kum dzi -

7 *p* a tempo >

wo - wał się ku - mie, że tak pię - knie wić u - mie.

wo - wał się ku - mie, że tak pię - knie wić u - mie.

7 a tempo

1. Kuma sobie siedziała, motek nici zwijała,
kum dziwował się kumie, kum dziwował się kumie,
kum dziwował się kumie, że tak pięknie wić umie.
2. Kufel piwa zgotował, kumę piwem częstował
i dziwował się kumie, i dziwował się kumie,
i dziwował się kumie, że tak dobrze pić umie.
3. A po szumnej biesiedzie, kiedy do dom ją wiedzie,
kum dziwował się kumie, kum dziwował się kumie,
kum dziwował się kumie, że nic chodzić nie umie.